

Arrest

nr. 44 379 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2010 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 augustus 2009 elk een aanvraag in bij de Belgische ambassade te Pristina tot afgifte van een visum type D, teneinde hun Belgische zoon te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 25 februari 2010 de gevraagde visa te weigeren. Deze beslissingen, die verzoekers op 2 maart 2010 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"(...) Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; zij leggen onvoldoende bewijsstukken voor waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van hun zoon in België:

Immers, op 26/11/2009 werd aan de aanvragers gevraagd volgende documenten voor te leggen ter aanvulling van hun dossier, met name: het bewijs dat zij reeds geruime tijd financieel onderhouden worden door de zoon in België (aan de hand van geldstortingen), het bewijs aangaande het inkomen van de aanvragers in het land van herkomst en het bewijs van het totale gezinsinkomen van de persoon in België.

In navolging hie(r)van leggen betrokkenen een aantal geldstor(t)ingen voor daterende van 17/03/2009, 03/07/2009, 18/09/2009 en 23/11/2009. Het oorspronkelijk dossier bevatte reeds kopie van de 2 geldstortingen daterende van 17/03/2009 en 03/07/2009. De visumaanvraag werd door betrokkenen gestart op 25/08/2009. Dit impliceert dat slechts 2 geldstortingen dateren van voor de aanvraagdatum; de overige dateren van na de aanvraag en kunnen derhalve niet in rekening worden genomen. Amper 2 geldstortingen volstaan niet om aan te tonen dat betrokkenen reeds geruime tijd financieel afhankelijk zijn van hun zoon in België.

Daarnaast leggen de aanvragers opnieuw een document voor waaruit blijkt dat ze geen sociale bijstand verkrijgen. Dit document bevond zich reeds in het dossier maar werd onvoldoende bevonden aangezien uit het visumaanvraagformulier blijkt dat de heer (S.) tewerkgesteld is als leraar in een middelbare school en de man aldus wel een eigen inkomen heeft. Er werd dan ook gevraagd een bewijs van het inkomen voor te leggen, maar betrokkenen hebben niet aan deze vraag voldaan.

Gezien de bovenstaande elementen is het karakter ten laste dan ook onvoldoende bewezen en wordt de visumaanvraag geweigerd. (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 1 en § 2, 4°, en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2 van de richtlijn nr. 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers lichten hun middel op volgende wijze toe:

"Eerste onderdeel: schending van het middel doordat enkel rekening wordt gehouden met stortingen die werden verricht voor de aanvraag tot gezinshereniging.

(...)

Eerst en vooral dient gewezen te worden op artikel 40bis §2, 4° Vw. dat een verblijfsrecht toekent aan:

"de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen".

(...)

Deze bepaling is ook van toepassing op de ascendenten van een Belg (artikel 40ter Vw.).

Nergens bepaalt de wetgever dat de toestand van "ten laste zijn" enkel zou kunnen beoordeeld worden op grond van elementen die bestonden op het ogenblik van de aanvraag. Integendeel. Bij lezen van de

wet blijkt dat een verblijfsrecht wordt toegekend aan mensen die ten laste zijn, wat erop wijst dat de financiële afhankelijk van het familielid moet bestaan (en dus bewezen zijn) op het ogenblik van de beslissing.

Omgekeerd zal een derdelander, die na de aanvraag, doch vóór de beslissing, niet meer ten laste is van zijn Belgische descendent (bijvoorbeeld door overlijden van de descendent of stopzetting financiële steun), niet langer beschouwd kunnen worden als financieel afhankelijk, zodat het visum in voorkomend geval geweigerd kan worden.

Hieruit volgt dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing zich moet stellen op het ogenblik van de beslissing én niet op het moment van de aanvraag, zodat ook alle feitelijke gegevens van na de aanvraag moeten in rekening gebracht worden.

Verwerende partij houdt dan ook ten onrecht voor dat enkel rekening gehouden kan worden met stortingen die zouden gedaan zijn voor de aanvraag. Deze bewering is niet alleen weinig opportuun (verzoekers zouden aldus een nieuwe aanvraag moeten indienen met dezelfde gegevens), doch evenmin wettig verantwoord, en zelfs strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat vereist worden dat een toestand van financiële afhankelijk niet bewezen kan worden door slechts twee stortingen.

Zelfs indien men zou aannemen dat enkel rekening kan gehouden worden met stortingen gedaan voor de aanvraag, quod non, dan nog is de redenering van verwerende partij dat twee stortingen niet voldoende zijn om te bewijzen dat een vreemdeling ten laste is, niet wettig verantwoord.

Uit het dossier blijkt dat verzoekers bewijzen voorleggen van volgende stortingen door hun zoon ter financiële ondersteuning, gedaan vóór indiening van de aanvraag op 25 augustus 2009;

17 maart 2009	734,50 EUR
3 juli 2009:	2.077,50 EUR;

Hieruit blijkt dat verzoekers in de periode van 6 maanden voorafgaand aan de aanvraag (maanden maart, april, mei, juni, juli en augustus), in totaal een bedrag van 2.811,50 EUR hebben ontvangen van hun zoon, oftewel 468,58 EUR per maand.

Er kan dan alleszins besloten worden dat verzoekers gemiddeld over de laatste zes maanden vóór de aanvraag, een aanzienlijke financiële steun van hun zoon genoten.

Artikel 40bis §2, 40 Vw. bepaalt enkel dat het familielid ten laste moet zijn. Dit betreft ongetwijfeld een appreciatie, doch het valt niet in redelijkheid in te zien dat het aantal stortingen daarbij doorslaggevend zou zijn. Alleszins kan niet aangenomen worden, zoals in de beslissing wordt voorgehouden, dat twee stortingen nooit kunnen volstaan om de financiële afhankelijkheid aan te tonen.

Het standpunt van verwerende partij houdt in dat twee stortingen van een aanzienlijk bedrag, nooit zouden volstaan als bewijs dat het familielid ten laste is, terwijl 5 of 6 stortingen voor een totaal bedrag dat substantieel lager is, wel in aanmerking genomen kan worden.

Er is geen enkele verantwoording voorhanden dat de vraag nopens de financiële afhankelijkheid bepaald wordt op grond van het aantal stortingen. Het lijkt trouwens aannemelijk dat sommige familieleden, naargelang de mogelijkheden van de Belgische zoon en de behoeften van verzoekers, zijn stortingen verricht.

Het is natuurlijk niet het aantal stortingen dat doorslaggevend mag zijn, maar wel het geheel aan concrete elementen, zoals aantal stortingen, bedrag van de stortingen in verhouding tot de financiële situatie van het familielid, de periodiciteit van de stortingen. ... ed.

Hiervoor kan ook verwezen worden naar de leidraad van de Europese Commissie omtrent de toepassing van de gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/EC waarin gesteld wordt :

"The Directive does not lay down any requirement as to the minimum duration of the dependency or the amount of material support provided, as long as the dependency is genuine and structural in character".

Vrije vertaling:

De richtlijn bevat geen minimumvereisten betreffende de duur van de afhankelijkheid noch betreffende het bedrag van de materiële hulp, zolang de afhankelijkheid maar echt en structureel van aard is.

Het bewijs dat een familielid ten laste is, kan op elke mogelijke manier geleverd worden (HvJ zaak Oulane, C-215/03, par 53 and zaak Jia, C-1/05, ar. 41).

Daarbij moet de overheid een zorgvuldige afweging maken van alle elementen die worden aangereikt.

Ook de latere stortingen kunnen daarbij relevant zijn. Zelfs al wordt aangenomen dat slechts rekening wordt gehouden met de stortingen voor de aanvraag gedaan teneinde een bepaalde periode of bepaald bedrag te bereiken, dan nog kan het bewijs van het voortgezet karakter van de financiële steun, ook na het indienen van de aanvraag, wijzen op het "echt en structureel" karakter van de financiële steun.

Door in de bestreden beslissing voor te houden dat het bewijs van financiële afhankelijkheid niet geleverd kan worden door slechts twee stortingen, ongeacht het bedrag van de stortingen, het tijdsverloop tussen de stortingen of andere elementen, schendt de beslissing het aangevoerde middel.

Derde onderdeel: schending van het aangevoerde middel door te beweren dat verzoekers in gebreke blijven de gevraagde inkomstenbewijzen van verzoeker voor te leggen.

(...)

Verzoekers wordt verweten dat zij niettegenstaande dit verzoek per brief van 26 november 2009, nagelaten zouden hebben het bewijs van verzoekers lerareninkomen mee te delen.

Ten onrechte.

In het schrijven van 26 november 2009, gericht aan de heer (A. S.), zoon van verzoekers, wordt naast het bewijs van geldelijke stortingen, volgende documenten gevraagd:

"- een bewijs van uw regelmatige inkomsten (kopie van het aanslagbiljet) of loonfiches".

(...)

Het schrijven werd gericht (a)an de heer (A. S.), zodat de vraag naar "uw regelmatige inkomsten" terecht werd gelezen als de inkomstenbewijzen van de heer (A. S.), die dan ook zijn recente loonfiches heeft overgemaakt.

Verwerende partij houdt dan ook ten onrechte voor dat zij per schrijven van 26 november 2009 zou gevraagd hebben dat verzoeker zijn inkomstenbewijzen als leraar zou voorleggen, en verzoeker nalaat dit te doen.

In werkelijkheid werd deze vraag aan verzoeker nooit gesteld. Zo ja, zou verzoeker dit ook dadelijk daaraan gevolg hebben gegev(e)n (cf. bijlage waaruit blijkt dat hij een inkomen geniet van 278,31 EUR).

Verwerende partij steunt haar beslissing dan ook met onjuiste feitelijke gegevens (de beweerde vraag tot inkomstenbewijzen). Minstens komt zij tekort aan haar onderzoeksverplichting doordat zij nalaat verzoeker uit te nodigen deze documenten te bezorgen, terwijl deze mogelijks doorslaggevend zijn voor het nemen van een beslissing."

3.2. Verweerder werpt op dat verzoekers dienen aan te tonen dat zij ten laste waren, zowel in het verleden als vanaf het ogenblik van indienen van de aanvraag. Hij stelt dat verzoekers uitdrukkelijk werden verzocht om bewijzen van afhankelijkheid over te maken die dateren van minstens zes maand voor de aanvraag en dat zij zich beperkten tot het neerleggen van twee stortingsbewijzen. Hij betoogt dat het niet onredelijk is te oordelen dat twee geldstortingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers reeds geruime tijd financieel afhankelijk zijn van hun zoon in België en geeft aan dat de omvang van het gestorte bedrag geen afbreuk doet aan deze vaststelling. Hij benadrukt verder dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen en dat de andere kritiek van

verzoekers niet dienend is omdat deze niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

3.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moet worden gesteld dat deze bepalingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de visumaanvragen worden geweigerd omdat verzoekers onvoldoende hebben bewezen dat zij ten laste zijn van hun Belgische zoon. Tevens wordt toegelicht hoe het bestuur tot dit besluit is gekomen en waarom de aangebrachte stavingstukken als onvoldoende worden beschouwd. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet kunnen voorhouden dat de in de bestreden beslissingen opgenomen motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3.2. Verzoekers voeren daarnaast ook aan dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare

overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt."

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwanten in de opgaande lijn van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwanten ten laste zijn van deze onderdaan en zich bij hem voegen of hem begeleiden. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent. De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van een visumaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van *'een situatie van reële afhankelijkheid'* van een familielid (cf. HvJ C-1/05, *Jia*, 9 januari 2007). In voormeld arrest *Jia* heeft het Hof van Justitie tevens gesteld dat de nood aan materiële ondersteuning dient te bestaan op het moment dat de ascendent verzoekt om de hereniging met de Unieburger. Het feit dat het ten laste zijn van een burger van de Unie dient te bestaan op het ogenblik dat een visum gezinshereniging wordt gevraagd verhindert evenwel niet dat na het indienen van de visumaanvraag, maar voordat omtrent deze aanvraag een beslissing werd genomen, nog overtuigingsstukken kunnen worden neergelegd om het bewijs te leveren dat de steunverlening die werd opgestart voor het indienen van een visumaanvraag ook wordt voortgezet. Op verzoekers rust immers de verplichting het structureel karakter van de steunverlening aan te tonen en zij kunnen dit doen door aan te tonen dat zij gedurende een bepaald tijdsverloop materieel gesteund werden door een Belgische descendent. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet onmiddellijk overgaat tot een behandeling van de visumaanvraag staat het verzoekers bijgevolg vrij om hun aanvraag te vervolledigen of aan te vullen en het structureel karakter van de steunverlening verder aan te tonen met stukken die dateren van na de datum waarop zij hun visumaanvraag indienden. Verzoekers kunnen derhalve gevolgd worden in hun stelling dat het feit dat zij ook na het indienen van hun visumaanvraag nog geldsommen ontvingen van hun Belgische zoon in aanmerking diende genomen te worden. Het gegeven dat het bestuur ten onrechte stelde dat de geldstortingen daterende van 18 september 2009 en 23 november 2009 niet mee in rekening kunnen genomen worden aangezien deze dateren van na het indienen van de visumaanvraag laat evenwel niet toe over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Opdat een vreemdeling zou kunnen beschouwd worden als ten laste van een Belgische onderdaan volstaat het immers niet dat vastgesteld wordt dat deze vreemdeling geldstortingen ontvangt van deze Belgische onderdaan, doch dient – nogmaals conform de interpretatie van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* – tevens te worden aangetoond dat hij deze *"materiële ondersteuning nodig heeft"* teneinde te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat een vreemdeling een aantal schenkingen of betalingen ontvangt van een Belgische descendent laat derhalve op zich niet automatisch toe vast te stellen dat deze vreemdeling ook ten laste is. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gemotiveerd dat *"uit het visumaanvraagformulier blijkt dat de heer (S.) tewerkgesteld is als leraar in een middelbare school en de man aldus wel een eigen inkomen heeft."* Het gegeven dat verzoekers over een inkomen beschikken wordt niet betwist. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift zelfs een attest waaruit blijkt dat eerste verzoeker al meer dan zevenendertig jaar in het onderwijs tewerkgesteld is en heden nog steeds als leraar informatica werkt. Zij tonen voorts op geen enkele wijze aan dat het inkomen dat verkregen wordt uit deze tewerkstelling hen niet in staat stelt om in hun land van herkomst in hun basisbehoeften te voorzien. Zij leggen daarentegen een document voor waaruit blijkt dat zij in hun land van herkomst geen beroep dienden te doen op sociale bijstand.

De Raad dient derhalve op te merken het niet kennelijk onredelijk of strijdig met de artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet is om in casu te oordelen dat verzoekers onvoldoende hebben aangetoond dat zij ten laste zijn van hun in België verblijvende zoon.

3.3.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG moet allereerst worden opgemerkt dat verzoekers nalaten op een voor de Raad duidelijke wijze uiteen te zetten waarom zij deze bepaling geschonden achten. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekers tonen dit evenwel niet aan.

3.3.4. Verzoekers geven nog te kennen dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten. Zij stellen in wezen dat verweerder nagelaten heeft om de bewijzen inzake het inkomen van eerste verzoeker op te vragen en in de bestreden beslissingen toch aangeeft dat dit zou gebeurd zijn en verzoekers op dit punt in gebreke zouden gebleven zijn.

Er dient echter opgemerkt te worden dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verweerder op 26 november 2009 oordeelde dat het aangewezen was een eindbeslissing met betrekking tot de visumaanvragen van verzoekers uit te stellen teneinde hen de kans te geven bewijzen inzake (het ontbreken van) eventuele inkomsten en eigendommen en inzake het bestaan van een privé-ziektekostenverzekering over te maken en dat tevens werd geoordeeld dat bewijzen van geldstortingen en overtuigingsstukken inzake het inkomen aan de Belgisch zoon van verzoekers dienden opgevraagd te worden. Hieruit kan niet afgeleid worden dat verweerder onzorgvuldig optrad bij zijn besluitvorming. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat het toekomt aan de vreemdeling die stelt zelf over een onvoldoende inkomen te beschikken, en bijgevolg ten laste te zijn van een familielid, om het bewijs van zijn stelling te leveren. De aanvrager draagt immers de bewijslast. Het feit dat verzoekers tekort kwamen aan deze evidente verplichting kan niet tot het besluit leiden dat het bestuur onzorgvuldig optrad.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK